

Sygnatura akt VII U 4343/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant:st. sek. sąd. Beata Pyzdrowska

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 r. w Poznaniu

odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 8 sierpnia 2014 roku Nr (...) -1/15

w sprawie W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o odsetki od renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w całości w ten sposób, że przyznaje odwołującemu W. S. prawo do odsetek od renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 1 stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2014 roku poczynając od dnia 16 marca 2012 roku od poszczególnych miesięcznych rat należnej odwołującemu renty, płatnych do 15 każdego miesiąca, aż do dnia wypłacenia odwołującemu wyrównania renty

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2014 r., znak (...) -1/15 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 8 sierpnia 2014 r., odmówił ubezpieczonemu **W. S.** prawa odsetek od wyrównania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ustalonego decyzją z dnia 12 czerwca 2014 r. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia organ rentowy wskazał art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). W dalszej części uzasadnienia decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z prawomocnym orzeczeniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 13 maja 2014 r., organ rentowy w dniu 12 czerwca 2014 r. wydał decyzję przyznającą prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2016 r. i w dniu 20 czerwca 2014 r. wypłacił wyrównanie za okres od 1 stycznia 2012 r. do 30 czerwca 2014 r. W związku z powyższym, należy przyjąć, że wydanie decyzji z dnia 12 czerwca 2014 r. i wypłacone wyrównanie w dniu 20 czerwca 2014 r. nastąpiło w terminie krótszym niż 30 dni. Nie ma zatem podstaw do uznania, że organ rentowy uchybił terminowi dotyczącemu wypłaty świadczenia i jest obowiązany wypłacić z tego tytułu odsetki.

W terminowo wniesionym odwołaniu W. S. wniósł o uwzględnienie żądanie wypłaty odsetek za okres, w którym w związku z wstrzymaniem prawa do renty pozostawał bez środków do życia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się na art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z 17 grudnia 1998 r. i podtrzymując argumentację z uzasadnienia zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu odpowiedzi Zakład Ubezpieczeń Społecznych jako datę wpływu do organu rentowego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 13 maja 2014 r. wraz z aktami sprawy podał datę 29 maja 2014 r. (sygn. akt VII U 219/12).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje :

W. S., ur. (...), jest z zawodu mechanikiem maszyn rolniczych.

Odwołujący, po wyczerpaniu okresu zasiłku chorobowego, w dniu 9 października 2006 r. po raz pierwszy zwrócił się do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do renty. Decyzją z dnia 10 stycznia 2007 r. organ rentowy przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 31 maja 2007 r.

Prawo do renty W. S. ulegało przedłużeniu do dnia 31 grudnia 2007 r. na mocy decyzji ZUS z dnia 14 czerwca 2007 r., następnie do dnia 31 grudnia 2009 r. na mocy decyzji ZUS z dnia 3 stycznia 2008 r. i do dnia 31 grudnia 2011 r. na mocy decyzji ZUS z dnia 21 stycznia 2010 r.

Termin płatności świadczenia ustalono na dzień 15 każdego miesiąca.

W. S. w dniu 12 października 2011 r. ponowił wniosek o przyznanie prawa do renty na dalszy okres. Lekarz Orzecznik ZUS w dniu 8 listopada 2011 r. stwierdził, że odwołujący odzyskał zdolność do pracy. W wyniku wniesionego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, W. S. został ponownie poddany badaniu przez Komisję Lekarską ZUS, która w dniu 24 stycznia 2012 r. także nie stwierdziła naruszenia sprawności organizmu badanego, powodującego niezdolność do pracy.

Powyższe ustalenie legło u podstaw wydania w dniu 2 lutego 2012 r. decyzji odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Odwołujący wniósł odwołanie od decyzji odmawiającej z dnia 2 lutego 2012 r.

W toku postępowania o sygn. VII U 219/12 Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych. Biegli z zakresu ortopedii, neurologii, neurochirurgii i medycyny pracy (opinie z dnia 22 marca 2012 r., 16 lipca 2012 r. i z dnia 27 lipca 2012 r.) zgodnie stwierdzili, że z przyczyn leżących po stronie układu ruchu W. S. nie jest niezdolny do pracy, przy czym zakwestionowali opinię biegłego urologa dr S. S. w aspekcie niezdolności do pracy z przyczyn urologicznych (opinia łączna biegłych z dnia 28 czerwca 2013 r.). W opinii z dnia 28 lutego 2013 r., uzupełnionej opinią z dnia 28 kwietnia 2013 r., biegły urolog dr S. S. na podstawie zgromadzonego materiału w dokumentacji rozpoznał dysfunkcje pęcherza moczowego pochodzenia neurologicznego w związku ze zmianami w obrębie dolnego odcinka kręgosłupa. Biegły wskazał, że schorzenie ma charakter postępujący, z czym łączą się narastające zaburzenia unerwienia pęcherza moczowego. Utrwalenie się zmian bądź nieleczenie może spowodować całkowite nietrzymanie moczu. Leczenie winno być kompleksowe i obejmować zakres pomocy neurologicznej, neurochirurgicznej i rehabilitacyjnej. Poczynione przez tego biegłego rozpoznanie w całej rozciągłości podtrzymał drugi niezależny biegły urolog – dr J. A.. W opinii z dnia 17 lutego 2014 r. – wydanej po przedłożeniu badania urodynamicznego z dnia 30 stycznia 2014 r. biegły wskazał, że badanie KT kręgosłupa lędźwiowego wykonane w dniu 25 listopada 2005 r. i w styczniu 2010 r. oraz rezonans magnetyczny wykonany 17 stycznia 2013 r. wskazują na postępujący charakter zmian w kręgosłupie. Brak innych neurologicznych objawów ubytkowych nie wyklucza wybiórczego uszkodzenia unerwienia pęcherza moczowego powodującego dysfunkcję. W opinii uzupełniającej z dnia 4 marca 2014 r. biegły urolog – dr J. A. sprecyzował, że odwołujący jest nadal niezdolny do pracy od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2016 r. W ocenie Sądu, dysfunkcja układu moczowego odwołującego, jest schorzeniem stricte urologicznym, dlatego zgodne stanowisko biegłych urologów ma znaczenie kluczowe dla sprawy i z tego powodu należy mu przyznać prymat przed oceną biegłych z zakresu ortopedii, neurologii, neurochirurgii i specjalisty medycyny pracy.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2014 r. Sąd Okręgowy Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 2 lutego 2012 r. i przyznał odwołującemu W. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od daty zakończenia pobierania poprzedniego świadczenia, tj. od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2016 r.

W dniu 29 maja 2014 r. pozwany organ rentowy odebrał odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i aktami rentowymi.

Decyzją z dnia 12 czerwca 2014 r., znak (...), wykonując prawomocny wyrok z dnia 13 maja 2014 r., pozwany przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2016 r. Wypłata wyrównania renty nastąpiła w dniu 20 czerwca 2014 r.

W dniu 8 sierpnia 2014 r. odwołujący złożył pozwanemu wniosek o przyznanie odsetek od wyrównania renty, za okres, w którym w związku z wstrzymaniem prawa do renty pozostawał bez środków do życia.

W toku niniejszego postępowania Sąd Okręgowy w Poznaniu przeprowadził z urzędu dowód z opinii biegłego urologa - dr J. A. na okoliczność ustalenia, czy organ rentowy na dzień wydania decyzji z dnia 2 lutego 2012 r. dysponował dokumentacją medyczną, pozwalającą stwierdzić u odwołującego częściową niezdolność do pracy od dnia 1 stycznia 2012 r., czy też dokumentacja taka pojawiła się dopiero w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Poznaniu w sprawie o sygn. akt VII U 219/12.

W opinii z dnia 10 listopada 2014 r. biegły urolog - dr J. A. (k. 20 akt) wskazał, że na dzień wydania decyzji, tj. na dzień 2 lutego 2012 r. organ rentowy dysponował dokumentacją medyczną pozwalającą stwierdzić u odwołującego częściową niezdolność do pracy od 1 stycznia 2012 r. Na dokumentację tą składają się:

1. Wykonane do tego dnia badania KT z 2005 r. i 2010 r. (k. 140) , które wykazały postępujący charakter schorzenia kręgosłupa,
2. Kartoteki lekarza rodzinnego R. C. i specjalisty neurologa E. P. (k. 115,121,138,140), konsultacja urologiczna (k. 139),
3. Zaświadczenie o stanie zdrowia od lekarza rodzinnego skonsultowane z urologiem z dnia 12 października 2011 r. (k. 133),
4. Opinia lekarza orzecznika ZUS A. C. z dnia 30 maja 2007 r., stwierdzająca między innymi zaburzenia zwieracza (nieprzyjęcie moczu) na tle dyskopatii L4/L5 i L5/S1.

Ponadto biegły stwierdził, że badanie urodynamiczne z dnia 30 stycznia 2014 r. było badaniem uzupełniającym, mającym na celu udowodnienie niesłuszności zespołowej opinii z dnia 28 czerwca 2013 r. (k. 20 akt).

Pismem z dnia 26 listopada 2014 r. odwołujący nie negując wydanej w sprawie opinii z dnia 10 listopada 2014 r. wskazał, że już w opinii z dnia 28 lutego 2013 r. biegły urolog dr S. S. dokonał prawidłowego rozpoznania (k. 18 akt).

Pismem z dnia 22 stycznia 2015 r. pozwany załączając stanowisko (...) z dnia 15 stycznia 2015 r. nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłego (k. 26-27 akt).

Na rozprawie w dniu 11 lutego 2015 r. pełnomocnik pozwanego podtrzymał wniosek i argumentację, zawartą w odpowiedzi na odwołanie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszego postępowania, w tym na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego o nr (...) wraz z dokumentacją lekarską, dokumentów zgromadzonych w aktach prawomocnie zakończonego postępowania Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt VII U 219/12, opinii biegłego urologa - dr J. A. z dnia 10 listopada 2014 r. (k. 20 akt).

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w aktach dokumenty. Zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w przepisanej przez prawo formie. Ponadto nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i Sąd nie znalazł żadnych dowodów, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.

Sąd ocenił opinię biegłego sądowego wydaną w sprawie jako przydatną dla ustalenia stanu faktycznego i rozstrzygnięcia sporu. Ekspertyza jest bowiem jasna, pełna, zawiera szczegółową analizę dokumentacji medycznej, wreszcie odpowiedzi na stawiane w tezie dowodowej pytania a tym samym przedstawiony do oceny problem a wnioski oparte są na fachowej wiedzy medycznej. Końcowe wnioski biegłego zostały sformułowane kategorycznie i jednoznacznie. Żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie W. S. jest zasadne.

Powyższy stan faktyczny w zasadzie nie był sporny pomiędzy stronami. Sporną w rozpoznawanej sprawie była ocena zasadności odmowy przyznania odwołującemu żądanych odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie świadczenia rentowego na podstawie decyzji z dnia 12 czerwca 2014 r., wydanej w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 13 maja 2014 r. o sygn. VII U 219/12, przyznającej odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2016 r.

Zasady przyznawania odsetek uregulowane zostały w art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) oraz wydanego na podstawie ust. 2 powołanego przepisu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 r. nr 12, poz. 104 ze zm.).

Zgodnie z przepisem art. 85 ust. 1 - jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W rozpoznawanej sprawie jest sporne, czy odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu opóźnienia w ustaleniu i wypłacie prawa do renty jest wyłączona na podstawie art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy systemowej , który przewiduje, że obowiązek wypłaty odsetek nie dotyczy przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Przewidziane w art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy systemowej wyłączenie obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek nie dotyczy wyłącznie sytuacji, w których organowi rentowemu można przypisać winę. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarte w tym przepisie określenie: "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jest bardziej zbliżone znaczeniowo do używanego w przepisach prawa określenia: "przyczyn niezależnych od organu", co oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu. (por. orzeczenia SN z 21 kwietnia 2009 r. I UK 345/08, SN z 21 czerwca 2012 r. III UK 110/11).

W wyroku z 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08 (LEX nr 551000) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że jeżeli dla stwierdzenia uprawnień do świadczenia wymaga się wydania decyzji, termin do jej wydania biegnie od daty wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, (...) Przez wyjaśnienie "ostatniej niezbędnej okoliczności" należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Wyjaśnienie

okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności, mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę.

Dalej w wyroku tym Sąd Najwyższy dokonuje próby klasyfikacji błędów organu rentowego. Podejmując próbę klasyfikacji błędów organu rentowego, można je podzielić na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji w ustalonym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ten organ ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04, OSNP 2005 nr 19, poz. 308, czy wyrok z dnia 14 września 2007 r., III UK 37/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 326). Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek.

Bardziej złożona jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, że przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych Sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi za to opóźnienie odpowiedzialności, konieczne jest wykazanie, że w przepisany terminie ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia, z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność.

Wynik postępowania w niniejszej sprawie nie daje jednak podstaw do przyjęcia, że okoliczności nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu w dniu wydania decyzji z dnia 2 lutego 2012 r., niesłusznie odmawiającej W. S. prawa do świadczenia na dalszy okres po 31 grudnia 2011 r.

W niniejszej sprawie należy przyjąć, że na dzień wydania decyzji z dnia 2 lutego 2012 r. organ rentowy miał do dyspozycji tą samą dokumentację medyczną co biegli dokonujący badania ubezpieczonego w toku postępowania sądowego o sygn. akt VII U 219/12. W opinii wydanej na potrzeby niniejszego postępowania biegły - dr J. A. precyzyjnie wskazał dokumentację znajdującą się w aktach organu rentowego na dzień wydania decyzji, która to dokumentacja była wystarczająca dla ustalenia u odwołującego częściowej niezdolności do pracy od 1 stycznia 2012 r. Z twierdzeniem tym nie stoi w sprzeczności okoliczność przedłożenia wyniku badania urodynamicznego z dnia 30 stycznia 2014 r. w toku postępowania sądowego, tj. przed wydaniem opinii drugiego biegłego urologa. Przy ocenie tego należy mieć na uwadze motywy towarzyszące decyzji o jego przeprowadzeniu. Badanie to miało na celu potwierdzenie trafności rozpoznania i wniosków zawartych w opinii biegłego urologa - dr S. S. (opinia z dnia 28 lutego 2013 r. uzupełniona opinią z dnia 28 kwietnia 2013 r.). Badanie to nie wykazywało zatem charakteru samoistnego dla uznania częściowej niezdolności do pracy. Na potrzebę jego przeprowadzenia zwrócił uwagę dr S. S., ponieważ wydając swoją opinię sformułował wnioski stojące w sprzeczności z wnioskami opinii biegłych ortopedy, neurologa, neurochirurga i specjalisty medycyny pracy (opinie z dnia 22 marca 2012 r., z dnia 16 lipca 2012 r. i z dnia 27 lipca 2012 r.). Charakter rozpoznania- dysfunkcja pęcherza moczowego pochodzenia neurologicznego w związku ze zmianami w obrębie dolnego odcinka kręgosłupa wskazuje na komponenty zarówno neurologiczne jak i ortopedyczne. Wynik badania miał zatem na celu wzmocnić twierdzenia biegłego urologa, jednakże nie stanowił jedynej i wyłącznej podstawy do prawidłowego rozpoznania schorzenia i ustalenia częściowej niezdolności do pracy. Rozpoznanie dokonane przez

dr S. S. od samego początku było trafne i oparte na dokumentacji znajdującej się w aktach organu rentowego, co słusznie podkreślił kolejny urolog – dr. J. A. w opinii z dnia 17 lutego 2014 r. Zaświadczenie rezonansu magnetycznego wykonane w dniu 17 stycznia 2013 r. wskazywało na postępujący charakter zmian w kręgosłupie i utwierdzało w przekonaniu o trafności wyników badań KT kręgosłupa lędźwiowego wykonanego w dniu 25 listopada 2005 r. i w styczniu 2010 r. Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, iż załączona dokumentacja medyczna w toku postępowania sądowego nie stanowiła podstawy dla stwierdzenia u odwołującego częściowej niezdolności do pracy a miała na celu potwierdzenie trafności wyników badań znajdujących się w dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach sprawy na dzień wydania decyzji z dnia 2 lutego 2012 r.

Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) w art. 118 – w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji – stanowi, że :

Art. 118. 1. Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

1a. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

2. Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust. 1.

3. Jeżeli na podstawie przedstawionych środków dowodowych nie jest możliwe ustalenie prawa lub wysokości świadczenia, za datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności, o której mowa w ust. 1, uważa się datę końcową dodatkowego terminu do przedstawienia niezbędnych dowodów, wyznaczonego przez organ rentowy, albo datę przedstawienia tych dowodów.

4. Przy dokonywaniu wypłaty wynikającej z decyzji ponownie ustalającej prawo do świadczenia lub jego wysokość, ust. 1-3 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Wypłata świadczenia wynikająca z decyzji, o której mowa w ust. 4, następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni.

6. Przepisów ust. 1-5 nie stosuje się, jeżeli umowy międzynarodowe stanowią inaczej.

7. Od decyzji organu rentowego przysługują osobie zainteresowanej środki odwoławcze określone w odrębnych przepisach.

Powyższe oznacza, że terminem do wydania decyzji ustalającej prawo do świadczenia czy też jego wysokości, jest termin 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, o ile za nieustalenie tych okoliczności odpowiedzialności nie ponosi organ rentowy. Organ rentowy stoi na stanowisku, że skoro prawo do świadczenia zostało ustalone orzeczeniem sądu, w myśl art. 118 ust. 1 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia do organu odwoławczego, tj. dzień 29 maja 2014 r. Skoro zarówno decyzja przyznająca świadczenie rentowe (wydana w wykonaniu orzeczenia sądu) z dnia 12 czerwca 2014 r. jak i spłata wyrównania w dniu 20 czerwca 2014 r. nastąpiło w terminie krótszym niż 30 dni, zdaniem pozwanego nie ma podstaw do uznania, że organ rentowy uchybił terminowi dotyczącemu wypłaty świadczenia oraz obowiązku wypłaty odsetek.

Jednakże organ nie dostrzega, że w sprawie niniejszej nie zachodzą podstawy do skorzystania z dobrodziejstwa cyt. artykułu, ponieważ, jak wykazano powyżej, organ rentowy ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności (tj. częściowej niezdolności do pracy) niezbędnej do wydania w dniu 2 lutego 2012 r. zamiast decyzji odmownej, decyzji przyznającej prawo do świadczenia na dalszy okres po 31 grudnia 2011r .

Skoro zatem na dzień wydania zaskarżonej decyzji, tj. na dzień 2 lutego 2012 r. organ rentowy dysponował dokumentacją medyczną pozwalającą stwierdzić u odwołującego częściową niezdolność do pracy, zasadnie należy uznać, że w tym dniu upłynął termin z art. 118 ust. 1 cyt. artykułu do wydania decyzji przyznającej prawo do świadczenia rentowego na okres po 31 grudnia 2011 r.

Jako, że decyzja ta stanowiłaby w istocie decyzję ponownie ustalającą prawo do świadczenia przy ustaleniu terminu jego wypłaty zastosowanie znalazłby art. 118 ust. 1 w związku z art. 118 ust. 4, z zastrzeżeniem wynikającym z ust. 5.

Zgodnie z ust. 5 wypłata świadczenia powinna była nastąpić w dniu 15 marca 2012 r., bo termin płatności renty w trakcie okresu poprzedzającego odmowę przyznania prawa do renty określony był na 15 dzień każdego miesiąca, a okres z ust. 5 jest krótszy niż 30 dni, jest to zatem wypłata w następnym terminie płatności, a nie w najbliższym, tj. w dniu 15 lutego 2012 r.

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1999 r. nr 12, poz. 104 ze zm.) odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5. Z kolei zgodnie z § 2 ust. 4 okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności.

Dniem następującym po ustalonym terminie płatności jest dzień 16 marca 2012 r. Spłata świadczenia nastąpiła w dniu 20 czerwca 2014 r. i obejmowała świadczenie rentowe za okres od 1 stycznia 2012 r. do 30 czerwca 2014 r. Zasadnie zatem odsetki należne odwołującemu należy wypłacić za okres od 16 marca 2012 r. od poszczególnych miesięcznych rat należnej odwołującemu renty, płatnych każdego miesiąca, aż do dnia wypłacenia wyrównania renty, tj. do dnia 20 czerwca 2014 r.

Sąd, na podstawie art. 47714 § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w całości, przyznając odwołującemu prawo do odsetek od renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przyznanej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 13 maja 2014 r. sygn. akt VII U 219/12 – od dnia 16 marca 2012 r. do dnia 20 czerwca 2014 r., z uwzględnieniem comiesięcznego terminu płatności świadczenia rentowego.

SSO Małgorzata Kuźniacka- Praszczyk

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego organu rentowego r.pr. P. W. wraz z aktami rentowymi,
3. Za 14 dni lub z apelacją.

P., dnia 16 marca 2015 r. SSO Małgorzata Kuźniacka - Praszczyk